

Arrest

nr. 73 029 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding,

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en
schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 september 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat S. DE VRIES, die *loco* advocaat C. COEN verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is erkend vluchteling in Frankrijk en is in het bezit van een verblijfskaart voor Frankrijk, geldig tot 1 december 2016.

Op 1 oktober 2010 is zij gehuwd met D.A, vader van haar twee kinderen en erkend vluchteling in België. Hij is in het bezit van een verblijfskaart voor België, geldig tot 5 november 2013.

Op 20 oktober 2010 dient verzoekster een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 12bis, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nodigt verzoekster bij schrijven van 15 juni 2011 uit om de ontbrekende documenten over te maken tegen ten laatste 14 juli 2011.

Op 8 augustus 2011 neemt de stad Antwerpen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15ter).

Op 12 september 2011 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 2^E: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van 3 maanden/de geldigheidsduur van zijn visum, de betrokkene verblijft in het Rijk/op de grondgebieden van de Schengenlanden sinds 26.07.2010”.

2. Over de rechtspleging

Tweede verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen niet de auteur te zijn van de bestreden beslissing, met name van het bevel om het grondgebied te verlaten en vraagt om buiten de zaak te worden gesteld. Zij benadrukt dat het feit dat zij het bevel heeft betekend tezamen met de bijlage 15ter, die overigens niet wordt aangevochten, geen afbreuk doet aan het feit dat het bevel is genomen door eerste verwerende partij. Ter terechtzitting bevestigt eerste verwerende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen door haar en niet door de tweede verwerende partij en de raadsman van verzoekende partij bevestigt dat de bijlage 15ter niet wordt aangevochten. Er kan derhalve ingegaan worden op het verzoek van tweede verwerende partij om haar buiten de zaak te stellen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid stelt dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten aangezien zij reeds langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden verblijft.

Terwijl verzoekster voorafgaand aan het bevel tot het verlaten van het grondgebied reeds een daadwerkelijk gezin met de heer A. D. vormde en het bevel om het grondgebied te verlaten aldus artikel 8 van het EVRM schendt.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het gezinsleven kan worden ingeroepen door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen (P.DE HERT, 'Artikel 8. Recht op Privacy' in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, intersentia, Antwerpen, 2004, Deel 2, volume 1,742). De samenwoning en de duur daarvan maken elementen uit op basis waarvan bepaald kan worden of een relatie al dan niet een gezinsleven uitmaakt (p.DE HERT, 'Artikel 8. Recht op Privacy' in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, intersentia, Antwerpen, 2004, Deel 2, volume 1,742).

In casu wonen verzoekster, haar echtgenoot en hun gemeenschappelijke kinderen reeds geruime tijd samen. Op te merken valt dat de dochter van verzoekster en de heer D. reeds op 25 november 2008 werd ingeschreven in het wachtregister in Antwerpen.

Uit de geboortedata van hun gemeenschappelijke kinderen blijkt bovendien dat zij minstens sinds begin 2007 een relatie hebben. Verzoekster kan haar dan ook zonder enige twijfel beroepen op artikel 8 EVRM.

Het hoeft geen verdere toelichting dat het bevel om het grondgebied te verlaten zal leiden tot een verscheuring van het gezin van verzoekster. Ook kan niet worden uitgesloten dat de gemeenschappelijke kinderen van verzoekster en haar echtgenoot psychologische gevolgen zullen ondervinden indien zij van hun moeder, dan wel andermaal van hun vader, zouden worden gescheiden (Vgl. R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, www.raadvst-consetat.be). De gedwongen uitwijzing van verzoekster vormt in haar hoofde dan ook een schending van art. 8 EVRM doordat de effectieve uitoefening van het recht op een gezinsleven samen met haar 2 kinderen en haar echtgenoot onmogelijk wordt gemaakt.

Voorts wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins melding gemaakt van de grond die volgens verweester overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM een verantwoording zou kunnen vormen voor de inmenging in het privé- en gezinsleven. De Administratie die zich op deze uitzonderingen wenst te beroepen dient echter steeds een behoorlijke uitleg te verstrekken en haar beslissing dienaangaande te motiveren (Vgl. RvSt nr. 150.043, 11 oktober 2005, T.Vreemd 2006, afl. 3,325; Vgl. Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k) nr. 28.066,28 mei 2009, www.ccervv.be). In casu laat verweester na het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Voor zoveel als nodig dient nog te worden opgemerkt dat in geval toepassing gemaakt werd van artikel 8, tweede lid van het EVRM -quod certa non- steeds dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor het gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds (Vgl. RvB, nr. 20.234, 10 december 2008, www.cce-rvv.be). Het moge duidelijk zijn dat het bevel om het grondgebied te verlaten in casu een disproportionele inbreuk vormt op het gezinsleven van verzoekster. Het gezin van verzoekster zal immers verscheurd worden door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Zodoende wordt artikel 8 EVRM op een dubbele wijze geschonden: enerzijds doordat de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 EVRM inhoudt, anderzijds omdat deze beslissing nalaat te motiveren waarom deze inbreuk op artikel 8 EVRM verantwoord zou kunnen worden.

Het voorliggend bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden vernietigd wegens schending van artikel 8 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"Verzoekster meent dat artikel 8 EVRM geschonden wordt ten gevolge van het thans bestreden bevel. De verwerende partij heeft de eer om vooreerst op te merken dat verzoekster, die op 20 oktober 2010 een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 12 bis §1, 3° van de Wet van 15 december 1980, de bij wet bedoelde documenten niet overmaakte, waardoor deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 08 augustus 2011.

Omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15 december 1980 bepaalde termijn, krijgt zij vervolgens het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster doet geen poging om de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten te weerleggen en beperkt zich tot het voorhouden dat artikel 8 EVRM geschonden wordt.

De thans bestreden beslissing betekent echter niet dat verzoekster definitief het grondgebied dient te verlaten en definitief gescheiden wordt van haar man en kinderen, zoals zij thans tracht voor te houden.

Niets belet verzoekster om naar Frankrijk te gaan, het land waar zij een verblijfsrecht geniet, om vervolgens opnieuw en conform de bepalingen van de vreemdelingenwet, naar België te komen.

Verder dient te worden opgemerkt dat het verzoekster zelf is die nagelaten heeft om haar verblijfssituatie in België in orde te brengen en dat zij in ieder geval niet aantoonde dat zij niet het nodige kan doen teneinde haar verblijfssituatie vooralsnog te regulariseren door de ontbrekende stukken over te maken aan het bestuur.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Verzoekster laat eveneens na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen schending van het artikel 8 EVRM.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat

het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster wijst er op dat zij sinds geruime tijd samenwoont met haar echtgenoot en hun gemeenschappelijke kinderen. Uit de geboortedatum van hun kinderen blijkt dat zij minstens sinds begin 2007 een relatie hebben.

Het gezinsleven tussen echtgenoten en tussen ouders en hun minderjarige kinderen wordt vermoed. Verweerder betwist in de nota met opmerkingen het gezinsleven zoals aangehaald door verzoekster in haar verzoekschrift niet. Verweerder wijst echter in de nota met opmerkingen op verzoeksters verblijfsaanvraag ingediend op 20 oktober 2010 met toepassing van artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet en het feit dat zij de bij de wet bedoelde documenten niet overmaakte waardoor deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 8 augustus 2011. Verzoekster betwist deze beslissing niet aangezien zij deze beslissing niet heeft aangevochten. Omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft de gemachtigde het bestreden bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betwist de juridische en feitelijke grondslag van het bestreden bevel niet. Deze feiten stemmen overeen met de stukken in het administratief dossier. De Raad stelt aldus vast dat het om een 'eerste toelating' gaat waarbij er geen inmenging is geschied. Wel dient onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. De staat dient een juist evenwicht na te streven tussen de belangen van het individu en het algemeen belang. De staat heeft daarbij een zekere appreciatiebevoegdheid (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §38; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 68).

Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts, zoals reeds gesteld, geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat het bestreden bevel *“zal leiden tot een verscheuring van het gezin van verzoekster. Ook kan niet worden uitgesloten dat de gemeenschappelijke kinderen van verzoekster en haar echtgenoot psychologische gevolgen zullen ondervinden indien zij van hun moeder, dan wel andermaal van hun vader, zouden worden gescheiden.”*

Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat niets verzoekster belet *“om naar Frankrijk te gaan, het land waar zij een verblijfsrecht geniet, om vervolgens opnieuw en conform de bepalingen van de vreemdelingenwet, naar België te komen.”* En *“dat het verzoekster zelf is die nagelaten heeft om haar verblijfssituatie in België in orde te brengen en dat zij in ieder geval niet aantoonde dat zij niet het*

nodige kan doen teneinde haar verblijfssituatie vooralsnog te regulariseren door de ontbrekende stukken over te maken aan het bestuur.”

De Raad stelt aldus samen met verweerder vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij niet het nodige kan doen om haar verblijfssituatie te regulariseren. Evenmin toont zij ernstige hinderpalen aan die haar verhinderen om met haar echtgenoot en hun kinderen, haar gezinsleven (al dan niet tijdelijk) verder te zetten in Frankrijk, alwaar zij een verblijfsrecht heeft. Artikel 8 van het EVRM garandeert niet een recht op keuze van de meest geschikte plaats om haar familieleven te ontwikkelen (EHRM 15 november 2011, Margoum/België).

De uiteenzetting van verzoekster laat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet toe te besluiten dat er sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven of dat er voor verweerder een positieve verplichting bestaat om de door verzoekster gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het Belgisch grondgebied toe te staan, zonder het nodige te moeten doen om haar verblijfssituatie te regulariseren door de ontbrekende stukken over te maken aan het bestuur. Het bestreden bevel houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

Waar verzoekster de mening is toegedaan dat de *“beslissing nalaat te motiveren waarom deze inbreuk op artikel 8 van het EVRM verantwoord zou kunnen worden”*, merkt de Raad op dat het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht niet omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN